

SLOVENSKI NAROD.

Imaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnstvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha in da dobé vse številke.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Naročuje se lahko z vsakim dnevom, a h kratu se mora poslati tudi naročnina, drugače se ne oziramo na dotično naročilo.

Upravištvu „Slov. Naroda“.

Slovenski časniki po Gorenjskem.

Pisec naslednjih vrst je imel priliko peš korakati do mnogokake manjše in večje vasi, do znanih in imenitnejših trgov po Kranjskem Gorenjskem. Kot potovalcu se mu je bilo obračati zlasti do gostilnic, in sicer, kakor so mu priporočali domačinci, do gostilnic, ki so se posebej zaradi postrežbe na dobrem glasu. Postrežba v obče ni bila ne slaba in ne predraga, čeravno je doživel tudi neprijetne izjeme, katere prilično posebej označi.

Radoveden pa je se ve da bil, izvedeti, kaj se ob takem potovanju po svetu godi. Povpraševal je torej tudi po slovenskih novinah. Ali s temi mu ni bilo postreženo, kakor je želel. Na največ mestih niso imeli niti jednega slovenskega časnika.

Tako se mu je pripetilo na pr. v Kranjski Gori, na Jesenicah, v Radovljici, v Kranji. Celo v gostilnicah, s poštam združenih, ni bilo zaslediti niti najmanjšega slovenskega pokrajinskega lista. V

Radovljici je Hôtel Bastel združen celo s kavarno, pa ni imel slovenskega lističa, da bi ž njim ustregel potovalcu.

Namesto slovenskih listov našel je potnik tu pa tam „Laibacher Zeitung“, v kateri je zasledil to in ono, kar objavljajo nemški listi o Rusih in o ruskem carstvu kot „pikantno“. Vseled tega je sklepal potnik, da tudi „Laibacher Ztg.“ ne piše samo nemški, ampak tudi v neke vrste nemškem duhu.

Zasledil je potovalec nadalje tudi „Laibacher Wochenblatt“, ki je ravno v podlistku popisaval slavnost na Triglavu in stvari označeval, kakor da bi bil Triglav z vsem gorenjskim vznožjem njegovim že na germanskih tleh.

Največkrat je zasledil potovalec po krčmah neki „Weltblatt“, ki prinaša novice in dogodke od vseh, torej tudi slovenskih krajev. Kjer ni bilo tega, je tičal v kakem zakotju pa Dunajski „Extrablatt“. „Weltblatt“ in „Extrablatt“ sta znana kot glasili branjevk in fjakarjev Dunajskih, v boljše kroge nemata pristopa, čudil sem se torej po vsej pravici, da ravno sicer bistrim Gorenjcem ta duševna hrana pred vsemi ugaja.

S ponosnostjo je odgovorila kaka natakara, da slovenskih listov ne drže, in dozdevalo se je mnogokrat potovalcu, kakor da bi ga bili postavili za nekaj stopinj nižje, potem, ko je povprašal po domačih listih, in že potem, ko je spregovoril slovenski.

Tudi so ga na poteh mnogokrat nemški pozdravljali ali pa slovenski tako zavlekli, samo da bi bilo menda bolj „nobel“, bolj olikano.

Pa potu do Podkorenskih jezer je srečal pastirico, ki mu ni hotela odgovoriti na slovensko vprašanje. Kmalu je srečal ženo, ki mu je razodela, da deklica zna dobro slovenski, pa da neče nalašč govoriti slovenski.

Ko bi človek sodil iz posameznih slučajev, bi utegnil trditi, da po Gorenjskem sploh ne berejo ali pa le malo prebirajo slovenske novine. Iz tega pa bi sklepal, da na Gorenjskem narod ni še probujen toliko, kakor drugod po Slovenskem. Saj bi drugače domači gostje vender zahtevali, da bi se gostilne naročale vsaj na najpotrebnejše pokrajinske liste, če ne zaradi drugega, vsaj zaradi domačih slovenskih novic.

Če se poleg vsega tega spominjamo, kakó se vrše tu pa tam volitve na Gorenjskem, in če se še spominjamo, kakó se poudarja potreba kake slavnosti ravno za Gorenjsko, da bi se narod probudil, potem se pač zлага z vsem tudi prikazen, da ni zaslediti slovenskih časnikov ali pa le par izvodov celo po največjih trgih in krčmah na Gorenjskem.

O uzrokih nedostatkosti in zaostalosti na najlepšem slovenskem kraju utegnejo slovenski rodoljubi premišljevat, zlasti oni, ki imajo vajeti narodne politike v Ljubljani v rokah. Uzroki ne utegnejo biti spodbudni in tolažljivi. Pomisliti je, da na Trbiži na kranjsko-koroški meji je občinska uprava v nemški oblasti. Od tod je odprta dolina in pot daleč tja proti kranjskemu raju in tudi tja proti pokopališču, kjer prebivata dva imenitna slovenska lirika.

Preveč se je Gorenjska zanemarjala, preveč so dobili tujci velike kose najlepše kranjske zemlje v svojo posest; preveč so sezidali tujci na istih lepih krajih velikih tovarov za pomnoženje tujega kapitala, in preveč se šopiri tujstvo po palačah in vilah ravno na Gorenjskem! Še je pač videti gorenjske kmete, prave planinske korenjake, ki se ponosno prevažajo. Na te se je treba nasloniti; te je treba probuditi, da pride zunanja ponosnost v pravo razmerje z narodno zavestjo. Drugače utegne tujstvo izpodmakniti narodu najprej gmotna in potem narodna tla tudi na Gorenjskem, ki ima srečne pogoje za pravo narodno in družbeno življenje. Pred vsem naj bo Bled svarilen zgled, kakó ni zaostajati v narodnem in deželno-gospodarskem pogledu. Sapientibus sat!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. septembra.

Državni zbor snide se koncem septembra ali pa še le začetkom oktobra. Dosedaj še ni določeno, s čim se bode bavil jeseni. V novembru bodeta zborovali delegaciji. Državni zbor bo te pa zborovanje potem nadaljeval še le po božiči.

Naučno ministerstvo hoče na vsak način hitro izvesti svoje naredbe proti srednjim šolam. Občinam niti dovoliti neče, da bi same vzdrževale dotične šole. Iz energije, s katero postopa naučno ministerstvo, bi se dalo sklepati, da vsa vlada odo-

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Šestnajsto poglavje.

(Dalje.)

Res lepa, ganljiva slika sta bila ponosna visoko rastena stara gospa in veliki možati njen sin, čegar vedenje proti njej je bilo polno spoštovanja, zaupanja in skoro deške ljubezni. Mabel ja je videla v raznovrstnih razmerah, a nikdar ju ni toliko zelo občudovala, kolikor ta trenutek, ko je mladenič mater s krepkimi rokami objel, mati pa mu je srčno zrla v jasne sinje oči, v katerih je baje čitala izpolnjenje vseh materinih nád.

„Bayard! ti si pač pozno potoval“, rekla je. „Jaz sem sedela v sobi pri oknu ter te do dvanajstih čakala; drugi so že več nego jedno uro spavali.“

„Iz mesta sem odšel stoprv o polnoči“, odvrnil je Bayard, „in došel sem bil od dveh do treh.“

Pa čudim se, da ste me pričakovali. Sej vam nesem nič pisal.“

„Res da ne. Pa jaz sem vedela, da si ne bodeš mogel odreči veselja za trenutek pogledati v vrt, dokler je to krasno vreme, ne gledé na vse druge stvari, ki te domov vlečejo. Vrtu tega, kar želimo, radi verujemo; tudi sem bila prepričana, da bi ti ne bilo prav, ko bi se ne bil prav nič udeležil veselja, da nas je mlada prijateljica obiskala.“ In roko položila je Mabeli na ramo. „Ponoči si bil pač žalostno sprejet“, nadaljevala je k Bayardu; upam, da si izbudil Matenovo ter si se dal postreči.“

„Jedina moja želja je bila, nikogar ne motiti“, rekel je Bayard. „Ono visoko okno v knjižnico je bilo odprto, prižigalice in svečo sem pa v sobi našel. Druga mi pa ni bilo treba.“

„Dragi, res vedno pametno!“, rekla je mati s pritrdjevalnim smehljajem. „No, ali pojdemo jutrekovat?“ In prijemši Mabel za roko spremljala jo je prek prehoda. Ker je prej se čutila le mater ne pa gostilko, poravnala je sedaj to napako ter je z ljubeznjivo skrbjo jo poprašala, kako se počuti.

„Strijc Bayard“, pošepetala je Beatrica svo-

jemu spremljevalcu, „mislila sem, da je neka lepota, katero vi le v daljavi občudujete. Bojim se, da ste se to jutro prehladili.“

Pst! pst! Beatrica, rekel je Bayard; ponižno te prosim za premirje. Tvoj spomin je toli razdražljiv kot tvoj jezik.“

Največjo praznino v rodovinskem krogu vedno napravlja odpotovanje rodovinskega glavarja; zato se tudi vse popolnem premeni, kadar se glavar hipoma in nenadoma vrne. Sosebno velja to, kadar se Bayard poln veselja in radosti in istinite ljubezni do domovine vrača. Vsak človek na Jezerišči veselil se je prisotnosti mladega gospodarja. Celó poslom videla se je nadihnena nova sila in vsi so radi spolnovali svoje dolžnosti. Tudi stara mačka je s premislekom zapuščala svoje mesto za pečjo ter se nastavljala pod njegovim stolom. Poleg tega bila je še gorečnost, s katero je vse velike in male dolžnosti ljubezni in gostoljubnosti opravljal; in vsak je lahko opazoval, da širen delokrog zunaj doma možu brezpogojno ne jemlje zmožnostij za prijetnosti domačega življenja.

Proti Mabeli se je vedel z odkritosrčnim spoštovanjem in s srčno prijaznostjo. Akopram je vedel,

brava njega postopanje. V državnem zboru se bodo proti naredbam naučnega ministra odločno uprli Čehi, nemški demokrati in morda tudi Poljaki, ker škodujejo ne le slovanski narodnosti, ampak tudi običnemu napredku kulture.

Nekaj **galiških** občin se je zopet uprlo izvedbi novega cestnega zakona. Sedem kmetov so zaprli. V dotične občine odposlali so vojake.

Vnanje države.

Posebna komisija, katerej je predsednik general Lješaniin posvetuje se o preustroju **srbske** vojske. Pomnožiti hočejo topništvo in konjištvo ter se bode določilo, da vojni minister ne sme nikogar imenovati častnikom, kdor ni dovršil vojaške akademije. — V Belgradu, Niši in Kragujevci bodo osnovali šole za izobraženje častnikov. Za poslednje vojske se je namreč imenovalo kacic 200 podčastnikov častniki, ki pa neso dosti izobraženi. V omenjenih šolah jim se pa hoče dati priložnost, da si pridobé potrebne znanosti. — Rističev organ „Nova Ustavnost“ piše, da ni res, da bi bila sedanja vlada odstavila ali dela v pokoj mnogo uradnikov. Odstranila je le 29 nezmožnih in nepoštenih uradnikov. Zaradi prepričanja pa sedanja vlada še ni odstranila nobenega uradnika. Prejšnja vlada je pa v 7 letih iz političnih uzrokov odstavila 615 uradnikov.

Ruski car se je na potovanju v Kodanj močno prehladil. Trga ga po desnem pleči in rami ter ne more iz sobe. Bolezen pa ni nevarna.

Bismarck si jako prizadeva, da bi letos se sešla **nemški** cesar in **ruski** car. Nemci bi radi namreč pri tej priliki obnovili zvezo z Rusijo. Govori se, da se snideta vladarja v Gdanskem, najbrž so pa to še le nemške želje. Rusija je že dostikrat dovolj jasno se izjavila, da hoče ohraniti si svobodo delovanja ter ne mara za zvezo niti z Nemčijo niti s Francijo.

Na **Francoskem** so se začeli prepiri mej domačimi in italijanskimi delavci. Na železnici Is-sur-Till Gray bil je mej delavci krvav boj. Dva Italijana sta mrtva. Več delavcev je ranjenih, mnogo so jih pa zaprli. — Shod zastopnikov francoskih občin snide se dne 22. t. m. v Parizu, ako ga ne bode vlada zabranila. Radikalni listi mislijo, da se vlada ne bode predrnila zborovalcev razganjati z hajoneti. Shod se bode posvetoval o politiki, finančnih, obrtnih in občinskih zadevah. Sešli se bodo sami radikalci, ker občinski zastopi, v katerih imajo zmerni elementi večino, itak ne bodo poslali svojih zastopnikov.

V **Abesinijo** odide v kratkem jeden ruski arhimandrit in več svečnikov. Pred dvema letoma je bilo v Abesinijo odšlo več ruskih kozakov pod vodstvom Ašinova. V Abesiniji so je bili prijazno vsprejeli. Abesinci so pravoslavni in zategadel se zanje zanimajo Rusi in hočejo gledati, da ohranijo ž njimi dobre odnose. Morda čas ni več daleč, da začno Rusi in Abisinci boj proti skupnemu sovražniku, proti mohamedancem. Ko pride na vrsto rešenje orijentalskega vprašanja, bode abesinsko prijateljstvo mnogo koristilo Rusom, in misijonarji bodo skrbeli, da se to prijateljstvo utrdi.

Dopisi.

Iz Pulja 29. avgusta. [Izv. dop.] Ni davno temu, ko je še marsikak „Slovenec“ nekako zaupljivo prebiral Tržaški „Tagblatt“ in Slovenci so naročali ta list, misleč si, če list tudi ni naš, ali vsaj pravičen nam je. Nekoliko časa je bila pisava tega lista res malo zapeljiva in varala je marsikoga mej nami — nas ne. Mi nismo hlinjeni pravicoljubnosti nikdar zaupali, jej danes ne zaupamo in jej nikdar zaupali ne bomo. In da so bili nazori naši jedino — pravi, dokazala nam je „Triester Zeitung“ — sestra „Tagblattova“ — vnovič se svojim član-

da ga je Beatrica s sumljivimi očmi opazovala, vender ni preziral najmanjših pomenljivih ljubavij, ki se olikanemu gospodu in blagemu gospodurju toli dobro podajajo. Res se je jezil nad zbadljivimi besedami svoje sestrčinje, vender mu to ni napravljalo najmanjših zadreg. Brez najmanjše plahosti je Mabeli prav po viteški storil vse, kar je kot povabljenka njegove matere lahko zahtevala, ne gledé na nje osobne zahteve, katere je Mabel kot mlada in krasna devotka imela.

„To je, kot mati pravi, moj vrt“ rekel je, ko je po končanem zajutreku k oknu stopil ter s sklenenimi rokami nekaj trenutkov zrl prek neskončnih njiv, katerih težki zakladi so se z vetrom valili.

„Res plemenito polje delavnosti!“ rekla je Mabel, ki je tudi s sedeža širno obdelano polje pregledovala. „Priznavam, da sem se skoro prestrašila obširne vaše žetve in obljubljenega blagoslova.“

„In vender, draga!“ rekla je gospa Parcivalova; „zadnjih šest let ste vi obdelovali dosta obširniše polje in dosta plodnišo zemljo, na katerej je, če se moj sin ne moti, žetev že dozorela: jaz menim srce in dušo obeh vaših dečkov,“ pristavila je, ko je Mabel v zadregi in zmočeno opazila. „Ba-

kom, priobčenim v številki od 18. t. m. in govorečim o prihodu Čehov v Trst. „Triester Zeitung“ prekosila je samo sebe. Toliškega cinizma, tolike perfidije in zaničujočega roganja ne bi bili pričakovali niti od „Triesterčina“, v gnojnico pomočnega peresa. To Vam je pisava Dunajske „N. Fr. Presse“ nebeško-čista v primeri z izbruhi brezznačajnega kruhoborca, katerega je Bog v svoji sveti jezi naredil za zagovornika Taaffejeve vlade v Trstu.

„Triesterci“ so pojavi rodoljubja našega le „nationales Redeheldenthum, das man in Triest nur belächelt, wenn man demselben überhaupt die Ehre erweist, davon Notiz zu nehmen.“

Govoreč o namerovani narodni veselici pri sv. Ivanu pravi, da jo je vlada prepovedala „mit ebensoviel Recht als Takt“ in da so Slovenci hoteli napraviti „nationales Hetzereien.“

Potem se pa spravi nad ubozega Nabergoja. Kar smo tu čitali, to je pa že res skrajno; tako ne bi smela „Triester Zeitung“ govoriti niti z zadnjim slugo pri namestništvu v Trstu, ako bi imela le količkaj pojma o dostojnosti in taktu — žal, da pri naših oficijozih o teh čednostih ni niti sledu —, ne pa z možem, ki uživa dolgo vrsto let neomejeno časteče ga zaupanje naroda, ki mu je že izročil vse v konstitucionalni državi mogoče častne mandate.

Častiti čitatelji naj nam blagovoljno dovolé, da malo citiramo. Rečeni list pove, da je Nabergoj član mestnega zastopa Tržaškega, „der sich mit nützlicheren Dingen zu beschäftigen wusste, als mit slavischen Solidaritäten, welcher daher einem Mitgliede Nabergoj gewiss nicht das Mandat erteilt hat, Triest den Czechen zulieb slavischen zu helfen.“

Nato pove, da je Nabergoj poslanec v državnem zboru... „und im Reichsrathe ist bisher auch noch nicht eine Gesetzesvorlage eingebracht worden, um die Solidarität der slavischen Bevölkerungen zu codifizieren.“

Jezi se hudo, da se pri banketu ni napivalo Tržaškemu mestu, oziroma njega zastopu in očita Nabergoja njega imetje; „in welcher (v Trstu) er lebt und schwebt, in welcher er sein Brod verdient und sein Geschäft betreibt“...

Dovolite nam malo odgovora.

To, kar imenuje „Triester Zeitung“ „Redeheldenthum“, to je plamen najsvetejšega rodoljubja, ki ga je zanetila ljubezen do materinega jezika, do rodne zemlje in — države, in ki ne bode nikdar ugasnil, ako bi se tudi pripetilo, da „Tržačanka“ „demselben nicht die Ehre erweist, davon Notiz zu nehmen.“

Mi odločno odrekamo, da je bilo od strani vladnih organov pravično in taktno, da so goste, sirove inteligentnega in povsem lojalnega naroda pri vsakem koraku zasledovali, kakor da bi bili tolpa od vseh kotov sveta pritepenih katilinarčnih eksistencij. V Postojini je je okrajni glavar prisrčno pozdravil, v Trstu so jih vladni organi takorekoč psovali.

Kakor piše „Triester Zeitung“ o Nabergoji, to je perfidija, ki se je ne vidi vsaki dan. Tako ne piše človek, ki ima količkaj ljubezni do liberalnih načel, to tudi ni pisava trdosrčnega birokrata, to je pisava človeka, ki ne ve, kaj je rodoljubje, ki se

yard mi je pravil, da še nikdar ni videl dečkov, ki bi v toli mladih letih toli obečali.“

Mabel je zarudela; vkljubo skromnosti je bila nekoliko tudi ponosna na to pohvalo svoje dolžnosti. Bayard se je naglo obrnil ter je potrdil maternim besedam in jej častital na srečni bodočnosti, katere se ima z ozirom na oba sestrčica nadejati.

„Bayarda živo pripovedovanje o dečkih,“ rekla je stara gospa, „zanimalo in veselilo me je izvanredno. Draga, dečka sta brez dvojbe še toli različnega značaja, kot sta bila otroka. Pa dobro v obeh je zadobilo vedno večjo moč in oba sta premagala hudo nagnjenje, ki je bilo pred šestimi leti toli očitno, da sem se jaz za nja in za vas tresla. Ko se spominjam dne na skali ob Niagari ter premišlujem resno vašo nalogo tolike odgovornosti, res častitati moram vam z največjim veseljem na tolikem uspehu.“

„Gospica! če vam se je posrečilo, uravnati in olikati toli surova bitja kot so dečki,“ rekla je Beatrica, „moral bi vi, mislim, na blagor človeški družbi spisati knjigo o vzgojstvu.“

„Jaz!“ rekla je Mabel priprosto. „Res jaz ne poznam niti pravil niti teorije. Časi mislim, da sem

mu niti ne sanja, kaj je lastno prepričanje, ki v svojem življenji ni drugače pisal, nego so mu narokovali drugi, ki je — da na kratko rečemo — hlapec svojega peresa.

Kaj da si misli „Triester Zeitung“, ko govori „o koristnejših stvarih“, s katerimi se je nekda pečal Tržaški mestni zastop, ne vemo; mogoče, da odpovedani slavnostni prostor avstrijskim oficirjem; podaritev knjig italijanskemu kralju; nedovoljeni prinos za avstrijsk spomenik v Trstu; hude stiske, v katerih je bil Tržaški župan, ko je skupaj bobnal deputacijo, ki je šla v Pulj se cesarju poklonit... da, da, dolga je vrsta teh „koristnejših stvari“.

Še nekaj bodi „Triester Zeitung“ na vsa usta povedano: gospod Nabergoj ne potrebuje, ako napiva češko-slovenski solidarnosti v blagor in na srečo Avstrije, niti mandata Tržaškega zastopa, niti kodifikacije od strani državnega zbora, najmanje pa dovoljenja „Triester Zeitunge“.

Očitane imetje možu — poštenjaku kakeršen je Nabergoj, to je nekaj, kar ne vemo, kako bi kvalifikovali; jedino — mogoči odgovor je: sram te bodi!

„Triester Zeitung“ naj raje nasleduje izvir dohodkov marsikakega njenih Tržaških ljubčkov, in pot jo bode najbrže večkrat dovedel do — kaznilnice.

Posebno pa protestujemo mi Slovenci proti sumničenju naše lojalnosti, ki je je zagrešil Tržaški nemški list; avstrijski Slovan ni pozabil nikdar države, namenoma — mit berechneten Stillschweigen — celo ne. Lekcije v tem oziru prepovemo jedenkrat za vselej listu, katerega ideal so — dobro obložene jasli.

Mi pa smemo biti povsem zadovoljni; efekt pohoda Čehov je tak, kakeršnega smo si — le mogli želeli: imponovali smo protivnikom. To nam dokazuje ekstaza njihovih glasil. C—t—č.

Iz Mokronoga 31. avgusta [Izv. dop.] V nedeljo 28. avg. volil se je za našo podružnico sv. Cirila in Metoda nov odbor, ker je poprejšnji predsednik umrl, a blagajnik odšel iz Mokronoga.

Podružnični tajnik g. Grčar otvori sejo, razloži dosedanje razmere podružnice, potem pa se vrši volitev novega odbora, v kojega so bili „per acclamationem“ izvoljeni nastopni gospodje: g. Adolf Pfefflerer, c. kr. okrajni sodnik, predsednikom, g. Matej Pintar, kapelan v Šentrupertu, njegovim namestnikom, g. Ivan Fischer, c. kr. notar, blagajnikom, g. Pavel Kramar, kapelan pri sv. Trojici, njegovim namestnikom, g. Alojzij Bobek, administrator v Mokronogu, tajnikom, in g. Ivan Pleskovič, c. kr. poštar njegovim namestnikom.

Po volitvi vršila se je tombola, petje in godba na citre. Izmej pesnij ugajale so nekatere tako, da so se morale ponavljati, osobito čvetospev „Tičica gozdna“. Tudi citrača sta svojo nalogo na splošno zadovoljnost rešila; osobito je ugajal občinstvu „potpourie“ narodnih pesnij. Udov ima sedaj podružnica 40 in k njej spadajo župnije: Mirna, Mokronog, Šentrupert, sv. Trojica, Trebelno. Želeti bi bilo, da pristopita k naši podružnici tudi župniji Škocjan in Šmarjeta, ker sploh ni misliti, da bi si mogli osnovati svojo podružnico. Torej Škocjan in Šmarjeta na noge!

se jaz od dečkov mnogo več naučila, nego dečka od mene.“

„Nje teorija izraza se z jedno besedo,“ rekla je stara gospa; „Mabel je ljubila mala sestrčica. Beatrica! ljubezen je naudušena učiteljica, katerej se v vseh revah in nadlogah lahko zaupa. Ta je bila že začetkom gospici najzvestejša svetovalka.“

„Kaj nestrpno čakam,“ nadaljevala je stara gospa k Mabeli, „dneva, ko mi mlada gospoda zopet predstavite. Pa dragi deklici,“ nadaljevala je na svojo uro pogledavši, „če mislimo danes dopoludne v cerkev, čas je, da se odpravimo. Bayard, ali so konji pripravljeni?“

Bayard se je prestrašil in je opravičeval svojo pozabljivost (res je bil zadnje minute ves zamišljen) ter je brzo iz sobe odšel. Njegova mati je obžalovala, da se Mabel mora toli kmalu vrniti, ter je izrekala, da bi jej morebiti Helena dopust podaljšala. Mabel se je uljudno, dasi odločno zahvalila ter se tudi izrekla, koliko veselja jej je ta pohod napravil. Potem so se gospe ločile, dokler ni bil čas peljati se v cerkev.

„Beatrica! ali se gospica Vaughanova ne misli z nami vrniti?“ vprašal je Bayard s tihim glasom,

Nekaj čudno se nam je pa pri popisanej veselici zdelo, da so se nekateri gospodje odlikovali s svojo nenavzočnostjo, ko se je vendar vsakemu natanko naznanil čas zborovanja in pričetek veselice. Bodimo točnejši v stvareh, ki so za blagor naroda.

Domače stvari.

— (Obravnava proti „Slovenskemu Narodu“) bila je danes dopoldne vsled zatožbe c. kr. državnega pravdnika. Sodišču predsedoval je deželni sodnik g. Pleško, votanta sta bila: deželni sodnik svetnik g. L. Ravnikar in svetniški tajnik g. dr. H. Dolenc, zapisnikar grof Coudenhoven, državno pravdnikstvo je zastopal g. dr. Kavčič. Snov zatožbi bila je naslednja: „Slovenski Gospodar“ priobčil je bil v svoji 22. številki dopis „Iz Ptujkega okraja“, začenjajoč z besedami „Dopis iz Sitarovec“, ki je bil konfiskovan. „Slovenski Narod“ priobčil je v 134. št. dne 16. junija dopis „S Ptujkega okraja“ začenjajoč z besedami: „Število nemškutarjev in prusakov“, ki je po državnega pravdnika mnenji s konfiskovanim dopisom indetičen, torej bi bil naš urednik g. Železnikar zagrešil se proti §. 24. tisk. zak. Urednik Železnikar je ugovarjal, da v tem slučaju §. 24, ne velja, kajti ondu se veli, da je kaznjiv, kdor „vedoma“ ponatisne kaj zapljenega. On pa tega ni mogel znati, kajti objave konfiskacij v „Amsblatt der Grazer Zeitung“ in v „Wiener Zeitung“ so toli lakonične, da se iz njih nikakor ne da posneti vsebine inkriminovanega članka. Navedene so samo začetne in končne besede. V tem slučaju pa so začele besede v obeh dopisih popolnem drugačne, dopisa celo iz različnih krajev, torej ni imel nikakega vodila, da bi razsojeval, je li dotični dopis bil konfiskovan, ali pa ne. Da tega ni mogel znati, temu dokaz je sl. drž. pravdnikstvo samo. Kajti ono ima na razpolaganje „Grazer Zeitung“ in „Wiener Zeitung“, kljub temu pa samo ni spoznalo, da je ta dopis bil konfiskovan in „Slov. Naroda“ ni zaplenilo. Prečitala sta se potem oba dopisa in konstatiralo, da sta v marsičem različna. Po sklenjeni obravnavi je državnega pravdnika zastopnik v daljšem govoru skušal dokazati zatožena krivdo, zagovornik dr. Ivan Tavčar pa je v jedrnatem govoru zavrnil vse točke zatožbe, dokazujoč, da urednik Železnikar ni mogel znati, da ima konfiskovan dopis pred seboj. §. 24. tisk. zak. ni smeti deliti na dvoje, marveč je beseda „wissentlich“ veljavna za ves §., kakor je to že razvidno iz razsodbe najvišjega sodišča. Sicer pa v vsem dopisu ni ničesar, kar bi utegnilo kaliti javni mir in red. Dopis obrača se proti oni svojati, ki je prav dobro označena z imenom „prusaki“, katera gleda preko avstrijske meje, dopis pisan je v domoljubnem, vladi prijaznem zmislu, torej naj se zatoženec oprosti. Sodišče je po četrt ure trajajočem posvetovanju proglasilo razsodbo, da je urednik Železnikar zatožbe oproščen.

— (Pri Trstenjakovi slavnosti) bodo zastopali „Pisateljsko društvo“ gg. dr. Vošnjak in prof. Raič, „Dramatično društvo“ gg. dr. Iv. Tavčar in dr. Stare, „Slov. Matico“ gg. župan P. Graselli in prof. M. Pleteršnik. Pri banketu bode govoril napitnico slavljenca bivši njegov učenec, g. dr. Jos. Sernek iz Celja, svoj prihod je

naznanil slavnostnemu odboru tudi državni poslanec, g. M. Vošnjak. Sploh se pričakuje iz Skalske in Savinjske doline, obe sloveči po svojih odlično narodnih prebivalcih, velika udeležba pri slavnosti.

— (Muzej „Rudolfinum“) dobil je jako lepo darilo iz Prage. Gospa Neureutterova, ki je tudi bila mej Čehi, ki so nas obiskali, poslala je 7 izredno krasnih keramičnih proizvodov, da se razpostavijo v našem muzeju.

— (Stritarjevih zbranih spisov) izšel je 11. snopič, nadaljujoč njegove pripovedne spise.

— (Gospod G. Habit) postaje načelnik na južnem kolodvoru v Ljubljani pojde v soboto na kratek dopust. Za njegove odsotnosti nadomestoval ga bode gosp. Lisec.

— (Imenovanje.) V področju finančnega ravnanja primorskega bili so pri c. kr. davkarjih imenovani nastopni uradniki in s tem imenovanjem tam tudi že odpravljena tako imenovana „titularna“ mesta davkarskih uradnikov. Davkarji so postali: Bigatto Fran za Buzet, Bombig Ant. za Krk, Sossich Edvard za Bolec. Kontrolorji so: Hočvar Jan v Ajdovščini, Borri Zoilo v Monfalconu (Tržiči), Ivan Ban v Matavunu, Fran Benussi v Buzetu, Josip Kavčič v Cirknem in Gregor Šubič v Bolci. Pristavov so imenovani: Bastianutti Matija v Paznu, Pavan Josip v Piranu, Velčić Ivan v Pulji in Ramot Henrik v Paznu.

— (Glas iz mej občinstva.) Piše nam prijatelj našemu listu: Prišel sem nedavno na naš sadni trg. Začuden sem obstal ter se vprašal, smo li v kaki zakotni vasi in ne v Ljubljani, glavnem mestu Kranjske, kjer biva toliko zdravstvenega aparata, da v resnici ne vemo že kam z njim. Jerbasi polni nezrelega sadja, sosebno češpelj, stali so brez vsakeršne ovire na prodaj. Vprašam, zakaj se dotična oblast ne potrudi, da zabrani razširjanje boleznih, katera kakor vsacemu znano, nastane po užitku nezrelega sadja? Jaz mislim, da bi bilo tu umestno strogo postopati, ter vsak dan, ali vsaj ob tržnih dnevih pregledovati trg; proti koleri se bomo z velikanskimi pripravami, desinfikacijo i. t. d. Da bi se pa uzrok, zakaj se kolera tako lahko širi, to je slaba hrana, preprečil, to se pa morebiti zdeda nekaterim nepotrebnost. Upam, da bodo imele te vrstice ugoden uspeh, da dobimo za svoj dragi denar tudi zdravo zrelo sadje, in da storé dotične zdravstvene oblasti tudi svojo dolžnost.

— („Učiteljski Tovariš“) List za šolo in dom, ima v svoji 17. številki naslednjo vsebino: O okrajnih učnih knjižnicah, (A. Lapajne) — Zgodovina pedagogije. — Knjiga slovenska v XIX. veku. — Književstvo. — Šolska letina. — Dopisi. — Natečaji.

— (Z Bleda) se nam piše: Po raznih neprilikah posrečilo se je vendar naši gospodi, da je za preteklo nedeljo dobila godbo, sicer ne vojaške, ampak tisto Vašo Ljubljansko, ki ima mnogo imen, a nobenega pravega in s to g. d. stoprav bilo je možno, da smo v nedeljo praznovali presvetlega cesarja rojstni dan. O napovedanem koncertu pač ni da bi govoril, glavna točka razsvetljava jezera, bila je zares krasna. Vse lepe vile ob jezeru bile so v zastavah in polne lučic, zrcalile se v jezeru, in ko je zadonela cesarska himna, odmevali so od vseh bregov živioklici.

Mabela na zadnjem sedeži ter jo je kratkočasila s poročilom o začetku, razvitku in bodočnosti male cerkve, ki je na meji Bayardovega in bratovega zemljišča stala.

Helena in Henrik sta bila že došla ter sta stala na stopnjicah, da bi jih pozdravila in Mabel nazaj zahtevala, Henrik je kar naravnost izrekel, da ni bila mala velikodušnost, da sta jo bila za toli dolgo od sebe pustila. Ker je cerkev stala na krizišči štirih različnih cest v obširni pokrajini, kjer je prebivalstvo bilo kaj raztreseno in kmetije zelo velike, bila je na dan le jedna služba božja, ki pa je razmerno dolgo trpela. Priprostost službe božje, pobožna gorečnost spretnega pridigarja in napeta pozornost poslušalcev bile so ganljive in zanimive; in celó Mabeli je izginil občutek mlahavosti. Pred njo v bližnji klopi so sedeli nje skromni prijatelji, Hopovi, v lični praznični obleki in z obrazom, ki je veselost in zadovoljnost izražoval. Mej njimi se je odlikoval Ivan, sedaj Ivan Hope, pravi steber cerkvi in občini. V visoki postavi, v popolnem premenjenem obrazu in v svetli novi suknji bilo je težavno izpoznati umazanega dečka („urchin“) nekdanjih dnij. Gospe Parcivalove sedež je bil malo za

— (Grozna nesreča) dogodila se je pretekli torek v vasi Prelesje pri Trojanah. Ob 11. uri dopoldne, ko je bilo vse na polji, začelo je v Čepovnikovi hiši goreti. Vse je hitelo domov, posebno pa Čepovnica; kajti svojih 5 otrok, od katerih je najstarejši imel 6 let, pustila je bila v plevniku. Prihitevši vsa zbegana domov, skočila je v plevnik po otroke, a pri begu prezrla je dve stopnici in pala tako nesrečno, da je najmlajše dete teško poškodovano. Najstarejši otrok, ki se je matere za krilo držal, pal je pri tem nazaj v goreči plevnik in mej srce pretresujočim krikom poginil. Vsega vkupe pogorelo je 5 nezavarovanih poslopij, vsa drobnica in jedna telica.

— (Pred porotnim sodiščem v Rudolfovem) bila je te dni obravnava proti 17 letnemu Pučlju, ki je Pavserjevo poslopje v Ribnici na dveh krajih zažgal in tako prouzročil grozni požar, ki je upepelil Ribnice najlepši del. Porotniki so ga jednoglasno krivim proglasili in sodišče obsodilo ga je na 18 let teške ječe.

— (Vabilo) k slavnosti, katero priredi „Narodna čitalnica“ v Gornjemgradu dne 8. septembra 1887 v spomin 25letnice smrti slavnega knezoškofa Antona Martina Slomška. Spored: 1. Slavnostni govor. 2. Deklamacije in petje. 3. Igre: a) Blaznica v I. nadstropji. Vesela igra v jednem dejanji. b) Gluh mora biti. Burka v dveh dejanjih. 4. Ples. Začetek točno ob 1/2 8 uri zvečer. Ustopnina prosta. K obilnej udeležbi vabi uljudno odbor.

— (Požarna bramba) v Šmartinu pri Litiji, priredi na Malega šmarna dan, (8. sept.) t. l. tombolo, na vrtu g. Josipa Jakliča. Čisti dohodek namenjen je za napravo gasilnega orodja. Začetek tombole ob 3 1/2 uri popoldne.

— (Iz Šmartina pri Litiji) se nam piše: Za boleznijo davico so oboleli od nedelje do danes 4 otroci, umrla sta pa 2. Zdaj se je v tretji letos ogasila. Vseh skupaj jih je do zdaj za to boleznijo umrlo 13.

— (Iz Metlike) 31. avgusta. Številke izsrečkane 29. t. m. pri loteriji kmetijske podružnice Metliške so: 66, 139, 296, 337, 369, 384, 430, 494, 597, 713, 734, 864, 958, 1430, 1445, 1493, 1613, 1615, 1998, 2013, 2038, 2071, 2380, 2419, 2447, 2492, 2757, 2822, 2847, 3086, 3130, 3224, 3441, 3533, 3534, 3581, 3681, 3719, 3727, 3757, 4327, 4483, 4492, 4699, 4714, 4755, 4769, 4807, 4903, 4970.

— (Hranilno in posojilno društvo na Ptuj) imelo je v prvem polletju l. 1887. dohodkov 93.071 gld. 57 kr. stroškov ali izdatkov pa 91.786 gld. 75 kr. Gotovina dne 30. junija 1887. 1284 gld. 82 kr. Promet znaša tedaj 184.858 gld. 32 kr. V celem letu 1886. bilo je prometa 288.163 gld. 86 kr., iz tega se razvidi, da se je v letošnjem polletju zvišal promet za 40.776 gld. 53 kr.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 1. septembra. „Wiener Zeitung“ javlja, da je Kozjek, poslanik v Teheranu, imenovan na mesto Trauttenberga, slednji v Bern, generalni major Thömmel pa poslanikom v Teheranu.

Sofija 1. septembra. Sestava kabineta izročila se je Živkovu.

ko so iz sobe prinesli mali Mabelin kovčeg, da bi ga naložili.

„Ne, seveda ne,“ odgovorila je Beatrica močno se čudeč njegovemu vprašanju. „Tudi bi ne bila prišla, ko bi jaz ne bila poskrbela, da je vedela, da vas ni doma.“

Dasi je te besede z zbadljivim glasom govorila, spravile so Bayarda vendar v veliko zadrego. Sprva je hotel Mabeli odgovorjati, naj nikakor ne odide, a sedaj je kar območal. Ko je mati še enkrat skusila Mabel pregovoriti, pomagal je Bayard kovčeg na voz spraviti; pa zini ni besedice niti začudenja niti obžalovanja, da toli brzo odide. To vedenje se je toli razlikovalo od navadne njegove gostoljubnosti, da je je mati morala opaziti; tudi Beatrica, katere srce je bilo toli ljubeznjivo, kolikor rad je nje jezik mučil, očitala si je sebi močno, ko je zapazila, kako globoko je nje maščevalna puščica zadela.

Pa ta nevolja trpela je le malo trenotkov. Naslednja vožnja je vse izvenredno razveseljevala. Mehka sapa in tiha lepota vse pokrajine izbujali sta jim ono mirno pobožno voljo, ki je bila priliki in času primerna. Gospa Parcivalova sedela je z

Henrikovem. Mabel je bila šla z bratom in Heleno v cerkev, dočim sta stara gospa in Beatrica še nekaj se v predvežji mudili; zato Mabel ni vedela za svoje prijatelje. A komaj so zapeli, zapazila je, kje so; kajti Bayardov krasni glas se Mabeli nikdar niti sredi očarane olikane družbe niti sredi širnih poljan, ni glasil toli blago in skladno, nego takrat, ko je sveti službi služil ter je pri skupnem petji zahvalnice vodil glasove pobožne množice.

Mnogobrojni vozovi so čakali krog cerkve. Ko se je nehala služba božja, odpeljali so se brzo, le naši prijatelji so se še mudili ter drugi druge prosili, naj bi jih kmalu obiskali. Slednjič so preložili Mabelin kovčeg s Parcivalovega voza v Henrikovega, ki oba sta tik mlade lipe pred cerkvijo stala. Ker so konji postajali zmeraj bolj nemirni, poslovile so se gospe naglo druga od druge.

„Gospica Vaughanova! Beatrica mi je že povedala“, rekel je Parcival, Mabel peljavši po stopnjicah, „da bi vas zaman prosil, naj bi vi podaljšali svoj pohod pri mojej materi. Ker sta mi pa Henrik in njegova gospa dovolila prihajati k njima v hišo, nadejam se, da bodem skoro imel veselje, da vas kot prijatelj in sosed obiščem.“ (Dalje prih.)

XX. izkaz „Krajcarske Družbe“.

Prenesek	5220 gld. — kr.
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik E. Lah) ost. knj. št. 341.	1 „ 56 „
Krajcarska družba na Brdu (poverjenik J. Rahne) na knj. št. XI.	2 „ — „
Krajcarska družba v Belem Gradu (poverjenik Dav. Jenko) na knj. št. LXXXV.	24 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik Gr. Majnik) knj. št. 308.	12 „ — „
Krajcarska družba v St. Petru (poverjenik Lj. Špilar) ost. knj. št. 442.	5 „ 16 „
Od čitalnice v Ptuj poverjenik M. Piro: na knj. št. 521.	5 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik I. Kotnik) na knj. št. L.	1 „ 40 „
Krajcarska družba v Gorici (poverjenik I. Leban) knj. št. 76.	12 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenica M. Štupica) na knj. št. 500.	8 „ — „
Oni, ki se bodo potrudili pozneje izdatneje zidati ob „Narodnem Domu“; donesek za l. 1887:	
ost. knj. št. 53 6 gld. 74 kr.	
„ „ „ 57 1 „ 20 „	
„ „ „ 51 — „ 26 „	8 „ 20 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik E. Lah) na knj. št. XLV.	13 „ — „
Krajcarska družba v Mozirji (poverjenik J. Blaž) knj. št. 86.	12 „ — „
Krajcarska družba v Gradci (poverjenik Fr. Bradaška) na knj. št. LXI.	5 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik K. Piro) na knj. št. XIV.	10 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik M. Pletersnik) na knj. št. X.	15 „ — „
Krajcarska družba v Lescah (poverjenik R. Schrey: knj. št. 14 12 gld. — kr.	
na „ „ „ 99 — „ 24 „	24 „ 24 „
Čehi na Rožniku pri izletu 10. avgusta (poverjenik E. Lah):	
ost. knj. št. 151 11 gld. — kr.	
„ „ „ 191 9 „ 60 „	
„ „ „ 207 9 „ — „	
„ „ „ 236 9 „ 60 „	
„ „ „ 237 8 „ 40 „	
„ „ „ 245 6 „ — „	
„ „ „ 342 7 „ 40 „	
„ „ „ 345 9 „ — „	
„ „ „ 380 7 „ — „	77 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik Bl. Košmelj) knj. št. 515.	12 „ — „
Krajcarska družba v Kostanjevici (poverjenik I. Šega) na knj. št. 198.	— „ 30 „
Krajcarska družba v Slov. Bistrici (poverjenik P. Novak) knj. št. 443.	12 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik dr. J. Vošnjak) na knj. št. LXIV.	15 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik A. Mehle) na knj. št. 222.	5 „ — „
Krajcarska družba v Marnbergu (poverjenik J. Majovšek) na knj. št. 136.	4 „ 40 „
Krajcarska družba v Dolenjem Logatci (poverjenik Fr. Arko):	
na knj. št. 268 — gld. 48 kr.	
„ „ „ LXIX. 4 „ 80 „	5 „ 28 „
Krajcarska družba pri sv. Miklavžu poleg Ormoža (poverjenik O. Vrbnjak) na knj. št. 520.	8 „ — „
Krajcarska družba v Požegi (poverjenik A. Kos) na knj. št. 493.	4 „ — „
Krajcarska družba v Pragi (poverjenik A. Boloni) knj. št. 478.	12 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik E. Lah) na knj. št. XLV.	24 „ — „
Krajcarska družba v Kamniku (poverjenik J. Lenassi) na knj. št. 448.	9 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik E. Lah) ost. knj. št. 13.	5 „ 70 „
Krajcarska družba v St. Jurji (poverjenik Fr. N.) na knj. št. 92.	3 „ 44 „
Skupaj	5575 gld. 68 kr.

Opomba: Izkazano svoto je nabralo 256 poverjenikov na 387 knjižic, od katerih je bilo 340 krajcarskih in 47 desetkrajcarskih. Popolnoma razprodanih je 244 knjižic, in sicer 233 krajcarskih in 11 desetkrajcarskih, deloma 143: to je 107 krajcarskih in 36 desetkrajcarskih. Razprodanih je bilo doslej 625 knjižic (med njimi več vnovič), namreč 538 krajcarskih in 87 desetkrajcarskih. Razun 244 popolnoma razprodanih z današnjim dnem tudi ni v prometu 36 družih knjižic, namreč 19 krajcarskih in 17 desetkrajcarskih; od teh je deloma razprodanih 19 (10 + IX), nenačeti 17 (9 + VIII). V prometu je tedaj vsega skupaj 345 knjižic (286 + LIX). Po 100 ali več goldinarjev so nabrali: 1. Bratovešina sv. Jakoba 603 gld. 90 kr.; 2. dr. V. Gregorič 484 gld. 63 kr.; 3. E. Lah 376 gld. 93 kr.; 4. K. Pirc 264 gld. 45 kr.; 5. Kegljaka zaveza „Edinost“ 240 gld.; 6. M. Pletersnik 197 gld. 50 kr.; 7. Gr. Majnik 156 gld.; 8. J. Gruden 150 gld.; 9. dr. E. Volčič 133 gld. 50 kr.; 10. Metod Pirc 125 gld. in 11. Al. Lavrenčič 100 gld.; dva sta nabrala po 60—100 gld.; sedem po 30—60 gld.; sedemnajst po 20—30 gld.; enajst po 16—20 gld.; trinajst po 12—16 gld.; štirinajst po 12 gld.; šest po 10—12 gld.; petnajst po 8—10 gld.; osemnajst po 6—8 gld.; jedeninajst po 4—6 gld.; devetinajst po 2—4 gld.; petnajst po 1—2 gld.; sedem po manj kot 1 gld. — Izkazane deloma razprodane knjižice imajo razprodane: tri po 80—100 gld.; jedna 60—80 gld.; štiri po 50—60 gld.; dve po 40—50 gld.; tri po 20—30 gld.; štiri po 12—20 gld.; dve (desetkrajcarski) po 10—12 gld.; štiri (krajcarske) po 9—10 gld.; pet (4 + I) po 8—9 gld.; enajst (9 + II) po 7—8 gld.; štiri (krajcarske) po 6—7 gld.; devanajst (11 + I) po 5—6 gld.; dravjet (18 + II) po 4—5 gld.; devetinajst (15 + IV) po 3—4 gld.; trinajst (19 + IV) po 2—3 gld.; petnajst (krajcarskih) po 1—2 gld.; devet (7 + II) po manj kot 1 gld. — Po bivališči poverjenikov je bila izkazana svota 5575 gld. 68 kr. nabrana v 130 krajih. Nabrali so pa: **Kranjska 4744 gld. 96 kr.** ali 85.1% (Ljubljana 3432 gld. 57 kr.; Notranjska 521 gld. 88 kr.; Gorenjska sicer 506 gld. 83 kr. in Dolenjska 283 gld. 68 kr.); **Primorska** 330 gld. 66 kr.; **Stavrska** 302 gld. 84 kr.; **Nišja Avstrija** 52 gld.; **Hrvaška** 45 gld. 72 kr.; **Koroška** 33 gld. 50 kr.; **Češka in Srbija** po 24 gld.; **Bosna** 18 gld. — **Pet** krajev je nabralo po več kot 100 gld.; trije po 50—100 gld.; osem po 30—50 gld.; štirinajst po 20—30 gld.; šest po 15—20 gld.; devet po 12—15 gld.; devinajst po 12 gld.; šestnajst po 6—12 gld.; šestindvajset po 3—6 gld.; devanajst po 2—3 gld.; devet po 1 kr. do 2 gld.

Podpisani odbor, izrazujoč svojo najtoplejšo zahvalo vsem p. t. poverjenicam in poverjenikom na njih požrtvovalnem in vspešnem trudu, nadeje se trdno, da se mu ž njih pripomočjo vkljub vsestransko angažiranemu slovenskemu rodoljubju vendarle posreči še v teku tega leta prioriti na korist temu blagemu podjetju šest tisočak.

V Ljubljani 1. septembra 1887.

Z najodličnejšim spoštovanjem
odbor „Krajcarske Družbe“.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—119)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

31. avgusta.

Pri **stenu:** Kuhn, Meisel, Netter Gauš z Dunaja. — Heide iz Kamnice. — Dr. Mairner iz Zagreba. — Fišer iz Kaniže. — Bujan iz Bakra. — Schauta iz Klode. — Mauser iz Trsta.

Pri **Mallat:** Kratochwill, Wäst, Böhm, Klingseisen z Dunaja. — Schmidt iz Karlsruhe. — Andrasch iz Gradca. — Müller, Wohl iz Rimskih toplic. — Müstl iz Gorice.

Pri **bavarskem dvoru:** Obermann iz Kočevja. — Pri **južnem kolodvoru:** Schmidt z Dunaja. — Kreinz iz Gradca. — Ballis z Vrhnike. — Klemenčič iz Trsta.

Pri **avstrijskem cesarji:** Ither iz Gleichenberga. — Tramte iz Kamnika. — Kočelj iz Alševka.

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
31. avg.	7. zjutraj	737.58 mm.	15.0° C	sl. vzh.	jas.	—
	2. pop.	735.52 mm.	26.6° C	sl. jz.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	735.88 mm.	19.0° C	sl. jz.	jas.	—

Srednja temperatura 20.0°, za 2.7° nad normalom.

Dunajska borza

dne 1. septembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.50	gld. 81.40
Srebrna renta	82.75	82.65
Zlata renta	112.80	112.80
5% marcna renta	96.50	96.50
Akcije narodne banke	883.—	884.—
Kreditne akcije	283.0	283.20
London	125.55	125.60
Srebro	—	—
Napol.	9.95	9.95
C kr. cekini	5.91	5.91
Nemške marke	61.47½	61.50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	129 gld. 75 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	165
Ogerska zlata renta 4%	101	05
Ogerska papirna renta 5%	87	50
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120
Zemlj. obd. avstr. 4½% zlati zaost. listi	126	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld.	182
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	109
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	226	75

Učenci

dobé dobro hrano in stanovanje po niski ceni
v Nemških ulicah št. 6, I. nadstropje.
F. Hriber.

FRANCE KASTELIC star.
v Rudolfovem h. št. 87

proda

100—150 lepih hrastov,
ki merijo v premeru 35—55 cm. ter so 16—20 metr. visoki.

Vožni listi za vožnjo po železnici in po morji v

AMERIKA

pri c. kr. konc. Anchor Line,
Dunaj, I., Kolowratring 4.

BUDIMSKA
Rákóczy
GRENCICA.
Kot gotovo uplivačo čistilno sredstvo priporočajo najslavnejši zdravniki pri trebušnih boleznih, zastajanjih krvi, zlati žili, boleznih na jetrih in ledicah ter škrofuloznih boleznih, mrzlici, protinu, spuščanjih, zapiranjih itd. Prodaja se v vseh specerijskih in prodajalnicah mineralnih vod, kakor tudi v lekarnah in droguerijah.
Lastniki: bratje Loser v Budapešti.

Naznanilo.

Zaradi oddaje zalaganja mestne občine Ljubljanske se šuto tekom let 1888, 1889 in 1890 vršila se bode

dne 10. septembra 1887 ob 10. uri
dopoludne

ustna in pismena dražba, h kateri so povabljeni podjetniki z opomnjo, da so dotični pogoji in cene v pisarni mestnega stavbinskega urada ob navadnih urah vsakemu na razpolaganje

Mestni magistrat Ljubljanski,
v 30. dan avgusta 1887.

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani
prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi

po znižani ceni.

- 1. zvezek:** Deseti brat. Roman.
- 2. zvezek:** I. Jarij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomin na deda. Pravljičice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polharji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovenca ali črtice iz njegovega življenja.
- 3. zvezek:** I. Domen. Povest. — II. Jarij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrban Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovska sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
- 4. zvezek:** I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojina. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klesterski žolmir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
- 5. zvezek:** I. Hei mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški válpot. Povest. — III. Sin kmetskega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
- 6. zvezek:** I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčja pečenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankoveci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja religioznega agitatorja.

Zvezek po 60 kr.,
eleg. vezan po 1 gld.
Pri vnanjih naročilih velja poštnina za posamični vezani zvezek 5 kr., za vezani 10 kr.

Dijaki
dobivajo Jurčičeve
„Zbrane spise“ po
50 kr. izvod, ako
si naročé skupno
najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v

(79—51)

„NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani,

Kongresni trg,

Gledališka stolba.

Cvet zoper trganje
po dr. Maliču a 50 kr.,
zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno zdravi, kar dokazuje na stotine priznanj iz najrazličnejših krogov.
Prodaja (605—2)
LEKARNA TRNKOCZY
zraven rotovža v Ljubljani.
Razpošilja se vsak dan po pošti.

!Gostilničarjem na deželi!
priporočam razen eksportnega piva
dvojak
(jako krepko pivo)
(Doppelbier)
iz pivovarne bratov Koslerjev v steklenicah po 1/10 litra. (462—26)
Zahtevajo naj se ceniki.
A. Mayer-jeva zaloga v Ljubljani.